

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 22.

Tacoma, Wash. Nov. 25, 1898.

Vol. 3.

Skovlillierne.

(Fortsættelse.)

Resten af Dagen tilbragte jeg i mit Studerværelses Ensomhed, hvor Betragtninger af den alvorligste Natur op-

Medens jeg tænkte over dette, faldt det mig ind at gribe efter en gammel latinisk Bibel, som havde tilhørt en Prest af Kirken i Genf, og som stod bedækket med tykt Støv i en Krog blandt mine Bøger. Jeg begyndte at sammenligne dens Indhold med de Lærdomme, som min Kirke hylde, og søgte mig især slaaet af Modstæningen mellem Frelserens Udsagn i Matth. 15, 19, og et Svar i den romersk-katholske Katekismus, hvorefter jeg underviste. Herren siger: "Af Hjertet udgaa onde Tanker, Mord, Ektebrydelse, Horeri, Thovcier, falskt Vidnesbyrd, Bespottelser." Men den katolske Kirke ved intet om et saadant menneskeligt Hjerte, thi den lærer, at Mennesket retfærdiggøres ved sine egne Gjerninger. At gjøre Mennesket opmærksomt paa denne Mordergrub: i det Bryt er ikke dens Sag. Jo mere jeg grundede paa, hvorledes Kirken og Guds Ord kunde staa i saadan Modsigelse til hinanden, og jo klarere det blev mig, at Sandheden kun kunde være paa den ene af Siderne, desto mere tog mit Hjertes Angst og Uro til. Jeg kom ikke til nogen Bished og ikke til nogen anden Beslutning end den, at jeg Intet vilde sige til Fru Bule om den Villes hjært. rste Sjælstilstand.

Den Storm, der rasede i mit Indre og hidførte snart en, snart en anden Tanke som en mægtig fremrullende Bølge, varede i flere Dage, i hvilken Tid jeg opsogte de ensomme Steder eller luskede mig ind i mit Studerværelse. Jeg søgte, at jeg ikke kunde vente Hjælp af noget Menneske, hvorfor jeg heller ikke søgte Omgang med Andre, men vendte mig hyppig i den dybe Ensomhed til Ham, der selv er Sandheden, og som ved sin Helligaand kan oplyse de arme, uvidende Syndere. I de mest affidesliggende Dele af Skoven vandrede jeg grublende og længelsfuld omkring, men kom ikke paa længe til nogen virkelig No, om end min Sindsbewægelses Fæstighed lagde sig noget. Af mit Hjerte holdt endnu fast ved den Stilling, som Kirken gav mig i Verden, og de nedarbejdede, stærke Fordomme havde slaaet altfor dybe Rødder der.

Suzette og Francisca indbildte sig imidlertid at have udstøttet sine Synder, efterat de havde fremsagt det forfærdelige Antal Ave Maria'er og Paternostre.—uden at dog deres Hjertes derved i mindste Maade var blevene blyede. De vendte begge tilbage til sit sædvanlige Liv og vedblev at benytte enhver Anledning til at tilføie hinanden gjensidige Krænkelser. Da alle Eleverne tog Parti enten for den ene eller den anden af disse to, saa stod alting paany, inden man vidste af det, i Fyr og Flam, og Fru Bule fandt det vanskeligere end nogenstade at opretholde No og Orden. Efter gjentagne frugtesløse Formaninger sendte den stakkels Kone atter Bud til mig og bad om min Bistand. Jeg erklærede mig villig til at holde en Tale til Børnene og sammenkaldte dem i den store Festsal, der nu blev benyttet ved luttidelige Anledninger, og hvor jeg før i Tiden havde tilbragte saa mangen hyggelig Stund.

Til Grundlag for min Tale tog jeg ikke et eller andet Sprog af den hellige Skrift, men Planteveddennens forskjellige, arteede Skønhed, saaledes som den fremtræder i store omhyggelig dyrkede haver. Jeg vil her give en Besv: paa, hvorledes jeg stillede mig ved min Opgave. "Ederes Hjertes, mine Døtre," sagde jeg, "er atter blevene opfyldte af mis-

undelige og uventlige Følelser, foranledigede ved den forfængelige Byst til at glimre og til at overgaa Andre i de Egenstaber, som I b under. At gjøre Eder det Syn dige i dette Eders Forhold indlysende vil, haaber jeg, ikke være nødvendigt; jeg vil derfor kun praapge det Taa b e l i g e deri, og det saa meget hellere, som I ikke synes at have faaet Die paa denne Side af Sagen. Den Almægtige har som en upartist Fader givet ethvert af sine Børn Njonne og ædle Egenstaber. Kast kun Blikket ud paa den herlige Blomster-rigdom derude i Haven! Mange af disse Blomster drage selv fra det Fjerne—Alles Blikke hen paa sig, andre krydre Luften med liflig Befugt, atter andre besidde kostelige lægende Kræfter. Nogle undbrage sig det hurtige, overfladiske Blik, men ere dog beædringsværdige, naar man betragter dem nærmere; nogle vække kun Opmærksomhed ved en enkelt fremtrædende Egenstaber, andre derimod ved mange paa en Gang. Men alle ere i sit Slags saa fuldkomne, at den højeste menneskelige Kunst forgjæves vilde forsøge at frembringe selv den simpleste og mest bestedne Blomst, som voger i Haven. Gaar ud i Skoven og undersøger Træernes Løv; sammenlign det ene Blad med det andet og se Aarenettets beundringsværdige Finhed, se den uendelige Mangfoldighed i Formen; der gives ikke to Blade blandt alle disse Myriader, der ere hinanden fuldkommen lige. Staar det vel i Eders Magt at bestemme, hvilket der forjener Beundring og hvilket Foragt? Kan I sige, at det enes Skjønhed ikke kan overtræffes, eller at det andet maa foragtes som fuldstændig hæsligt? Saaledes forholder det sig ogsaa med Eder, mine kjære, blomstrende Lære. Enhver af Eder har af Gud faaet en særegen Skjønhed, et eiendommeligt ydre eller indre Fortrin, en fremtrædende, æstetisk Egenstaber. Derfor ere I hinanden meget mere lige, end en overfladisk Jagttaget skalde tro; Rosen har i dette brogede Blomsterbed ingen Grund til at triumfere over Viole, og den pragtfulde Tulipan ingen Foranledning til at misunde Villien dens blændende Hvidhed. Alle ere smukke paa sin Vis, paa alle har Guds Stabersmagt forherliget sig."

Da jeg havde sluttet denne blomstrende Tale, der smigrede min egen Forsængelighed, men umulig kunde indvirke paa mine Tilhøreres Hjerter, lod jeg Børnene gaa. At, at jeg istedet havde benyttet den gode Anledning til at forsøge paa at vække dem til sand Synsærkjendelse og føre dem til Kristus!

Den samme Dags Aften gjorde jeg et Besøg paa det søromtatte Slot og traf der Fru Bule, hvem Baronessen underrettede om, at hun havde til Hensigt paa sin tiilsundende Fødselsdag at berede de unge Piger i Opdragelsesanstalten en Fornøjelse, og at hun vilde indbyde dem til den omtalte Dag. Men Fru Bule ansaa det for sin Pligt i Forveien at undersøge blandt Børnene, for at ikke maatte hendes derved den venlige Dame om den Misundelse og Uenighed Godehed skulde bevirke en Forsøgelse af dette Onde. Baronessen syntes nogle Dieblikke at være fordybet i alvorlig Eftertanke; derpaa smilte hun blidt og sigde: „Sik alle deres unge Piger fra mig, Fru Bule, og sig dem, at jeg har ind-

budt dem til at besøge mig her paa Slottet. Fortæl dem, at jeg iaar vil høitideligholde min Fødselsdag ved en Blomsterfest, hvorfor jeg ønsker at se enhver af dem smykket med en Krans af sine Dablingsblomster. I g vil da krone den af Smaapigerne hvis Krans jeg synes bedst om. Men for at min Smag ikke skal komme paa Vildspor og blive partist, lader jeg i Forveien mellem de Myrtegrene, af hvilke min Krone skal stettes, anbringe en Devise (i: et Tantesprog), der skal være det Bestemmende ved mit Valg."

Jeg spurgte hende, hvad det var for en Devise. „Jeg forsikrer Dem, Fader," svarede hun, „at De ikke vil finde Noget at dable derved. Men jeg vil ikke underrette Nogen derved forud, for at man ikke skal fristes til at give en eller anden liden Dabbling blandt Børnene et Bink." Herimod lod sig Intet indvende, hvor gjerne jeg end vilde faaet min Nysgjerrighed tilfredsstillet; jeg traf derfor kun paa Skuldrene og taug.

Fru Bule kyndte sig hjem for at fortælle sine Elever om, hvad Damen paa Slottet havde i Sinde med dem, og den næste Dag efter Skoletid fik jeg Bud om at komme hen i Anstalten, da man ønskede at raadsøre sig med mig i Anledning af det Forestaaende. Da jeg indsaandt mig, blev jeg bestormet fra alle Kanter med Spørgsmaal, som jeg dog vidste Lidet at svare paa.

„Hvad tror De, Fader, vil Baronessen give Kronen til den, som har den smukkeste Krans, eller til den, hun foretsten synes bedst om?"

„Hvad Kransens Skjønhed angaar, da er det vanskeligt at sige noget derved, fordi Smagen er saa forskjellig. Den ene tror, at ingen Blomst kan maale sig mod Rosen; den anden vil maatte give Jasminen Fortrinet som mere påsende til Krans."

„De tror altsaa," sagde en af de smaa, ivrige Spørgere, „at Baronessen vil krone den, der bærer den smukkeste Krans?"

„Det ved jeg ikke og kan derfor Intet sige," svarede jeg. „At De, Fader Riffie, er indviet i Hemmeligheden, det er vi overbeviste om," sagde Frøken Victoire.

„Selv om det forholdt sig saa, vilde jeg dog Intet fortælle, men troelig bevare det, som var mig betroet," svarede jeg.

Hadde ikke Frøkenen vidst, at jeg ikke brød mig om hendes Brede, vilde hun nu visst have ladet mig føle den, men som det var, vedblev hun, uden at lade sig mærke med Noget, at raadslaa med sine Dablinger om Valget af Blomster. Resultatet blev, at Enhver skulde vælge en bestemt Blomst og at den Vældste skulde have Retten til at vælge først. Juliette valgte Rosen; Francisca sagde, at hun vilde bære en kongelig Prydelse, og valgte Villien*); en tredje valgte Jasmin, en fjerde Hvidtorn o. s. v. Hver Blomst fandt sin Liebhaber, og esterhaanden kom ikke blot de almindelige Dabblinger, men ogsaa Laurbærblade, Kaprifolier &

*) Sigter til, at de franske Konger af den ældre bourgoniske Linie bar Villier i sit Vaaben.

Orangeblomster til Anvendelse. Enhver ledig Stund, man havde i de 14 Dage, som endnu vare tilbage før Festen, blev anvendt til den omhyggeligste Pleie af de valgte Blomster, for at Kranse kunde komme til at tage sig saa godt ud som muligt.

Aftenen før Festen gik jeg med Fru Bule op og ned i en af Havens Gange og talte med hende om religiøse Materier samt om Bivets Gaader, der hyppig besjæftigede os, naar vi var alene. Tidens store og almindelige Bevægelse havde ogsaa øvet sin Virkning paa min gamle Veninde og bragt det gamle, Redarbejde til at valle under vore Fødder. Mine egne virkelige Anstuelser var komne fuldstændig i Forvirring, og vi befandt os for Tiden begge i en saadan Tilstand, at Kirken vilde erklæret os for Kjætere, om den havde været vidende derom. Sin Tids Bevægelse var vel i og for sig et skrælligt og aabenbart Brev af Mørkets Ildslupne Fyrste; men den alt beherskende, paa undersubul Raade styrende Gud kan have benyttet sig deraf for at udløse mangen dyrefødt Sjæl af Satans Strikker.

Midt under vor Samtale om hine Gjenstande, der laa os begge paa Hjerte, hørte vi pludselig høie, vrede Stemmer lyde ud fra en liden Lund med Bænke i Midten, hvor Børnene hyppig opholdt sig i sin Fritid. Da vi stode stille uden at blive bemærkede og kigede gennem Træernes Grene, saa vi flere af de mindste Børn forsamlede omkring Aime, idet de beundrede en liden Krans, som denne havde bundet til sin Duffe af nogle fine, lyseblaa Blomster, der havde slunget sig over den kunstige Indgang til Lunden og hang ned i naturlige Girklander*). De Smaaes Udraab kaldte snart nogle af de Eldre, blandt hvilke Susette og Francisca, til, og den første erklærede, at Aime havde truffet det bedste Valg.

„Den lislige, lille Stabning!“ sagde Francisca. „Hun har tiet ganske stille dermed, for at ikke nogen af os skulde tage Blomsterne fra hende.“

„Da burde hun have bevaret Hemmeligheden bedre,“ sagde Susette; „thi for os, som de ældste, er det endnu ikke forsent at forandre Bestemmelse. Jeg har desuden i flere Dage været misfornøiet med de røde Roser, der dog er all for almindelige, og nu synes jeg saa godt om disse himmelblaa Blomster, at jeg ubetinget vil vælge dem. Du, min lille Dame, faar da se dig om efter noget Andet.“

„Gjerne det,“ svarede Aime mildt, „og hvis du vil, kan jeg ogsaa hjælpe dig at binde Kranse.“

„Hvad skal du da selv have?“ spurgte Susette. „Du kan saa Lov at tage Roser, siden jeg ikke vil have dem.“

„Nei, om Forlæbelse,“ sagde Francisca, „ingen har nu Ret til at vælge for mig. Nu bestemmer jeg mig for Roser, og da vi Alle skal have forskellige Blomster, saa maa ingen af Eder benytte saa meget som en Rosenknop til sin Krans!“

Med denne Erklæring udbred en saa heftig Ordborgel mellem de to Partihøvdinger, at Fru Bule maatte stride ind. Hun forlangte dog ikke, at Aime skulde beholde sin blaa Krans, hvilket efter min Mening kun havde været retfærdigt,

*) Udt. Girklander, s: Blomsterstovrene.

men det var tydeligt, at hun var bange for Susette og Francisca og nødig vilde støde dem for Hovedet. Susette valgte nu paany Rosen for at ærgre Francisca, og denne erklærede sig for de himmelblaa Blomster, der virkelig var overmaade smukke. Jeg anbefalede mig og gik, men da jeg havde naaet Haveporten, indhente den lille Aime mig springende, lagde sin Haand i min og sagde: „Kjære Fader, gaar De ikke en Tur hver Morgen før Frokost?“

Da jeg bejaede dette, vedblev hun: „Vil De lade mig saa Lov til at følge med Dem imorgen? Fru Bule har alt givet mig Tilladelse dertil, — og vil De da tage mig med ud i Skoven?“

„Meget gjerne,“ svarede jeg, „men hvorfor ønsker du at gaa did?“

Hun smilte og fremsagde med et elskeligt Udtryk følgende Ord af en Ballade paa hendes Modersmaal:

„Havens Blomster gløde i Farvepragt som
Dronningens Edelstene,

Men Skovblomsterne smile og blomstre i
Styggen, usede af Alle.

Jeg vilde just udbryde: „Hvorfra har du faaet disse Ord, forunderlige Barn? Hvilke herlige Tanker der rører sig i den unge Sjæl!“ Men jeg betænkte mig hurtig og sagde blot: „Imorgen Kl. 6 vil jeg være ved Haveporten, kjære Aime; se da til, at du ikke forsover dig.“

Duggen laa endnu paa Græsset som straalende Diamanter, da jeg den næste Morgen bankede paa Haveporten. Strax lukkede den Ville op og skyndte sig ud til mig, rustet til sit Forehavende med en nydelig liden Kurv, som hun holdt i Haanden.

„Godmorgen, min lille Veninde!“ sagde jeg. „Herrens Betsignelse hviler over dig, mit kjære Barn! — hvorhen skal vi nu sikre vore Skridt?“

„Langt inde i Skoven, kjære Fader,“ svarede hun, „ved jeg af et meget ensomt og styggefuldt Sted, hvor de Blomster voxe, som jeg ønsker at have til min Krans. Jeg har hele Tiden været bange for, at nogen af de Andre skulde vælge mine Yndlinger, Skovblomsterne, og har derfor vogtet mig for at nævne dem. Men Ingen har tænkt paa dem, og nu kan Ingen mere tage dem fra mig.“

„Ei, ei, hvor sku du har været!“ sagde jeg smilende.

„Sku?“ gjentog hun ængstelig, „det er et stygt Ord, — har jeg virkelig tæret sku? Jeg vilde heller bære en Krans af Bulmeurt end være en sku Pige.“

„Og hvorfor skulde det være saa slemt at bære en Krans af Bulmeurt?“ vedblev jeg smilende.

„Fordi det er en Giftplante,“ svarede hun. „Men var det virkelig uret af mig ikke at tale om Skovblomsterne? Jeg bryder mig slet ikke om den Krone, som Baronessen paa Støttet vil give. Det er af en ganske anden Grund, jeg saa gjerne vilde have en Krans af Skovblomster.“

„Og det er?“ spurgte jeg.

„Jeg vil fortælle Dem det, naar De har seet mine Yndlingsblomster. Kun vil jeg sige Dem, at den Lase, De

holdt til os for 14 Dage siden, bragte mig paa denne Tanke. Jeg kom derved til at tænke paa en Sang, jeg engang havde lært, og paa nogle andre smukke Ord, som min Fader lærte mig. Da jeg saa hørte om Blomst-festen, satte jeg alt dette sammen i mit stille Sind og valgte strog disse Skovblomster til min Krans, thi jeg neppe troede, jeg vilde saa beholde dem."

"Kjære Aime," sagde jeg, "fortæl mig noget mere om de Tanker, min Tale vakte hos dig, for at jeg bedre kan forstaa dig. Hvilken Forbindelse var der mellem mine Ord og det, som din Fader havde lært dig?"

"De sammenlignede os," svarede hun, "med de forskjellige Slags Blomster, som vage i en Have, og min kjære Fader havde sagt mig, at Guds Menighed i den hellige Skrift blev sammenlignet med en Have, hvori der vrede alle slags yndige Planter og Blomster. Jeg lærte Skriftstedet udenad og har endnu ikke glemt det."

"Fremsig det for mig, min Datter," sagde jeg, men vogtede mig vel for at lade hende mærke, hvor usjendt jeg selv var i Skriften, og at jeg ikke vidste, hvilket Sted hun hentydede til. Hun afsød strog og fremsagde Versene med Alvor, saa at man kunde høre, at hun søgte, det var Guds Ord:

"Min Søster, o Brud, du er en tilsluttet Have, et tilsluttet Væld, en bejeglet Kilde. Dine Poder ere som en Lyshave med Granatæbler, med kostelig Frugt, Rosherbruer med Kardus, Kardus og Safran, Ralmus og Kanel med allehaande Virakstræer, Myrrah og Aloë samt alle de bedste Urter. O Kilde i Haverne, o Brønd med levende Vand, som flyde fra Libanon! Waagn op, Norden, og kom, Sønden! Blæs igjennem min Have, at dens kostelige Urter kun dryppe!" (Høisang. 4. 12—16.)

"Et meget smukt Sted," bemærkede jeg, "og du har beholde det godt i Huskommelsen. Men sig mig, hvem siger da egentlig disse Ord?"

"Vor Frelser," sagde hun, "taler saaledes til sin Menighed."

"Du mener altsaa, at den tilsluttede Have er den sande Kirke og dens Planter Herrens Folk?"

"Ja Fader, jeg tror at de Menninger, som alle Gud, er denne Haves Planter. Nogle ere høie og ædle som Cederen, andre smaa og mindre anseelige, nogle have røde Frugter, andre give kun en kjelig Skjægge, nogle glæde Diet med sin Skjønhed, andre vederbøge ved sin kostelige Duft. Men alle tilfammen smykke Guds Have, og ingen af alle de Planter, den himmelske Fader har sat der, er at foragte."

"Tror du da, kjære Aime," spurgte jeg, "at ogsaa du er en Plante i denne herlige Have?"

Hun laug nogle Diebliske og sagde derpaa, "Jeg ønsker at være en Herrens Plante og tror ogsaa, at jeg er det, thi mit Hjerte elsker ham, men jeg ved, at jeg er en af hans ringeste Planter og har min beskedne Blads i Dybet af en stuggesuld Dal. Det vilde vist heller ikke være gavnligt for mig, om jeg var bleven sat paa et høiere Sted i Haven og var en glimrende og beundret Blomst. Thi jeg bliver let stolt og forføngelig, naar man roser mig, og mit Hjerte har

da mindre Glæde i de hellige, himmelske Ting, end naar jeg er ubemærket af Menneskenes Øine. Naar Ingen giver Agt paa mig, kan jeg bedst glæde mig i Jesu Kjærlighed og smage hans søde Fred."

Jeg var som ægte Fransmand allerede i Begreb med fuld af Beundring at rose Barnets Ord, da hendes sidste Bemærkning i Tide mindede mig om det ubetænksomme heri, saa at jeg nøiede mig med at sige: "Dine Forældre maa have anvendt megen Flid paa at undervise dig, kjære Aime." "De benyttede sig altid af Bibelen," var hendes Svar, "naar de gav mig Undervisning i de guddommelige Ting, og naar de vilde bebringe mig en Lærdom, viste de mig allehaande Gjenstande i Naturen, hvorved jeg havde lettere for at forstaa det og beholde det i Huskommelsen. Deraf kommer det, at jeg nu, mine kjære Forældre er hængangne, næsten ikke kan se Noget i Haven, paa Marken eller i Skoven, uden at jeg derved bliver mindet om noget jeg lærte som ganske lidet Barn."

Landsbyen og Støttet laa nu langt bag os. Da vi kom ind under Skovens Træer, fulgte vi en Tidlang en bred Vej, der gik midt igjennem Skoven. Da vi naaede et Sted, hvor Træernes Skjægge var usædvanlig tæt, viste hun mig en smaa Sti, der førte bort fra Hovedveien, og spurgte mig, om jeg vilde følge hende. Jeg kjendte den godt, og vidste, at den førte ned i en dyb Dal, hvor igjennem en kjelig, kystalklar Skovbæk løb i lette Bølger. Jeg undrede mig dog over, at den alle var saa godt kjendt i det indre af Skoven og spurgte hende, hvordan dette var gaaet til.

"Fjor Sommer," svarede hun, "da jeg ikke var ganske frisk, blev jeg sendt til et lidet Hus som ligger her i Skoven for at Forandring og Luft skulde styrke mig. Da lærte jeg at kjende de Steder hvor de smukkeste Blomster vage, og Fuglene synge allerbedst i Ensomheden". Men min lille, Kjæreste havde i sin Tver glemt, at jeg var betydelig større end hun og derfor maatte møde tusinde Hindringer paa den overgroede uvejsomme Sti, medens hun overalt let som en Fugl smittede igjennem. Da hun derfor sagde, at vi nu kun havde et ganske kort Stykke igjen, inden vi kom til Maaket, bad jeg hende at ile i Forveien, medens jeg fulgte forsigtigere og langsommere bagæfter. Hartig sprang hun aften, og jeg tabte hende snart af Syne. Jeg arbejdede mig imidlertid med meget Besvær frem igjennem det sammenvoxede Krat, intil jeg omsider kom til en fri Plads i Skoven, hvor jeg kunde se ned i den omtalte Forbygning, i hvis Midte Bækken dannede en Dam. Denne Dams fugtige Bredder var smykkede med det herligste Græs og den pappigste Blomstevæxt. Frem efter Krattet ragede paa den ene Side Ruinerne af en Hytte, hvis Gavl og Dør endnu stod igjen, medens Tag og Vægge forlængst var styrkede sammen. Som de affællede sig i Vandets klare Glæde, mindede de estertrykkelig om alt Menneskeværks Livløshed og deraf følgende Forjærgelighed, medens jeg i Naturen rundt omkring var omgivet af Guds levende Gjerninger, der altid fornye og forplante sig videre. Morgensoen belyste den mørke Skov og den foran mig liggende Dam paa det Progtfuldeste, og Afspejlingen af Lyg og Skjægge forhøiede

Bitningen. Derimod den hellige Sang af disse sorgløse Guds Slabninger, der nyde en saa stor Frihed og har saa let for at springe sig opad, samt hin Bindens sagte, ligesom let rystende Susen mellem Bladene, der minder om Guds Røst i det tabte Paradises Hav: og om hans hellige Nærværelse hos Profeten Elias. Dybt greben af denne usærligelige Mesters Verk, der ikke arbejder med Meisel eller Bøjsel men med sin Munds levende Ord, stod jeg uogle Dørligke hængsunken i Betragtningen af hans Herlighed, indtil Barmen kom tilsynne ned i Dalsen, og jeg satte mig paa en falden Træstamme for at afvente hendes Tilbagekomst. Jeg saa hende ved Vækkens Kant ivrig beslyttiget med at plukke de smaa hvide Blomster, som stod her og der i det høje Græs. Snart bakkede hun sig ned og samlede i sin Kuro, snart ilede hun videre, let som et Raad, paa de adspredte Stene hen til et nyt Sted. Et Raarter var neppe forløbet, inden jeg saa hende klatre op ad den stejle Straaning, paa hvis Top jeg befandt mig.

Blindsejlig stod hun for mig med sin Kuro fuld af de snehvide, yndigt duftende Smaaklokker, som man i Frankrige kalder "muguets" eller Dillie men hos os (Egklau) sædvanligvis Maibloster eller smaa Skovklokker. (Saaer til vore Villiekonvalle) Hendes Kinder glødede og hendes Dine straaledede thi nu var hendes Diste oplyst. Hendes Hjerte syntes ikke at have søgt sig ved andre jordiske Ting, og det var mig, som om dette Barn med sine Blikke vilde drage mig bort fra Jorden og dens Tant til Ham, der har skabt Villierne og i sin Himmelhøve har plantet endnu langt herligere Blomster, saadanne nemlig, der søgt som Aime havde udfoldet sig i Troens jordiske Himmerige.

Hun satte sin Blomsterkuro ned ved mine Fødder, idet hun sagde: "Se, Fader dette er mine Digtlingsblomster, som jeg tænkte paa dengang De talte til os, og da jeg hørte om Festen. Af disse vil jeg binde min Krans. Rosen er et Sindbillede paa Skjønhed. Laurbærbladene paa Berømmelse, og mange andre Blomster er Sindbillede paa gode Egenskaber og Dyder; men hvad er alle mod min Skovklokke? Sig selv, kjære Fader, hvad er alle Dyder tilsammen uden Dømmehed?"

"Aime!" udbrodt jeg, fuld af Forundring over Barnets Tanker saavel som over den Maade hvorpaa hun udtalte dem, "hvem har dog lært dig alt dette?"

Hun saa paa mig med sit uskyldige Blik og sagde: "Det var min Fader, som engang fortalte mig, at Skovklokken var Dømmehedens Sindbillede, og imellem naar han kjærtegnede mig kaldte han mig sin lille Skovklokke. Af Fader Røst, hoor jeg søfter at blive ret lig Villien; thi den yader de kjærlige Dale og skjægfulde Steder og trives bedst ved det levende Vands Strøm." (Aib, 22, 1.)

"Mit elskede Barn!" udsagde jeg, "du er visse en Skovklokke, gior Gud, at jeg selv var det!" sagde jeg til, men forsede mig, idet jeg sagde disse Ord.

"Nei, Fader, De maa ikke være nogen liden Skovblomst. De maa være et ædelt Træ, plantet ved Vandbærte

der bærer Frugt i sin Tid, og hvis Blad ikke falde af." (Pi. 1, 3). Men jeg vil blomstere under Træets Skjgge."

Ved disse Ord, i Forbindelse med de foregaaende Fødsel, min Sjæl havde modtaget, blev jeg saa overvældet, at jeg ikke kunde holde mine Taarer tilbage. Da den Lille saa dette, høiede hun sig, kysede ærbødig min Haand og tog saa sin Kuro op fra Marken. Vi havde fundet, hvad vi var komne efter, og relltede derfor vore Skridt hjemover.

Paa Tilbageveien lagde vi fremdeles Mærke til mange andre frodige Planter og Blomster, som her syntes at have fundet den rette Jordbund. Fjerde udmærkede sig Skov-Aimona og den brogede Velle, der bragte mig til at tænke paa det Foruunderlige i at Herret frembragte saa mange herlige Ting paa Steder, hvor Jagen til se og beundre dem.

Dog fandt vi snart, at den hele Natur paa alle Steder bestaar af lutter underfulde Ting, og at det Uærligste ofte er det Smukkeste og Fjerdeligste, men at man ikke end for ret at kunde se sig ved hans Gjernings Dyderlighed. Paa denne Dag erkjendte jeg mere af Guds Gødded, der saa overflødig aabenbarer sig gienuem det Skabte, end nogenstunde i mit tidligere Liv, thi hans Naad begyndte at saa Magt over mit Hjerte og det viste sig paany, at man uden den hverken faar ret opladt Sinns for Guds Gødded eller hans hellige Alvor.

Dansder naaede vi vor Vandbø, og da jeg ved Haveporten stilles saa Aime, trak jeg mig tilbage til mit Stagesværelse og opsigte i Guds hellige Ord de Steder, som den Lille havde anført eller hentydet til. Spørgende sad jeg foraa den aabne Bibel og søgte i den Svaret af Guds Mund. Og han, der ved sin Naade havde ført mig saa langt, lod stræke og klare Straaler af det eneste Lys, der skinner paa dette mørke Sted, det faste, profetiske Ord (2 Pet. 1, 19) falde ind i min Sjæl. Da Aimen paa denne for mig uforglemmelige Dag var jeg fuldstændig overbevist om min Kirkes Vidfarelser, men havde endnu ikke Mod og Kraft til at udtale min Overbevisning og til at sige Alt for Sandhedens Skyld, thi jeg var endnu ikke rig og salig i Guds Sinns Arme.

Da Dagens Hebe havde lagt sig, begav jeg mig isølge Fødsel, jeg havde faaet, til Slottet. Ved Euden af den store Alle af Bindetræer, der strakte sig fra den yderste Grænse af Eiendommen til selve Slottet, faldt mit Øie paa en Scene, der i visse Maader forjagede de Tanker, der havde oplyst mit Fader den største Del af Dagen.

Forestiller Eder, mine unge Vædere, en gammeldags Bygning med mange Binduer, hvis Form mindede om over to hundrede Aars Alder, og hvis Tag var saa høit, at det saa næsten lodret ud, med sine tre Rader vinduelignende Abninger, der dog var lukkede ved Træklæder og overgroede med Mose. Udenfor Fasadens af dette gamle, her og der noget forfaldne Slot, udbredte sig en stor Græsplæn, i hvis Midte der stod et fantastisk Marmorbasin med en Kjempefor Tritonfigur*) Fra det Horn, som denne bæste i, udgik en flere Fod høi Vandstraale, der faldt ned i Bassinet. Selve Græsplænen var besat med lange Borde, hvorpaa der stod Frugt, Røge, Creme og andre Forfriskninger. Midt paa en

Et Blads var der optrædt et Stillsads, hvor Musikken spillede Melodien til en Nationalsong. Selskabet, for hvilket Festen var berebt, bestod af alle Landsbyens Beboere uden Undtagelse, og Enhver, der kunde gaa eller kjøre, urdlod ikke at indfinde sig. Desforuden var der tillige sendt særskilt Indbydelse til alle Standspersoner i Omegnen. Disse forsa lede sig omkring Baronessen ved den øverste Ende af Plænen og sad, stod eller spadserede om, eftersom de havde lyst, medens de, der tilhørte de lavere Stænder, opholdt sig paa Midten eller ved den nederste Ende efter den Stilling, de indtog i det borgerlige Samsfund. Men Alle syntes at være lige lykkelige og glade, og jeg saa ikke et eneste bedrøvet Ansigt, da jeg gik omkring mellem de Forsamlede.

Dog, jeg havde nær glemt at beskrive det Bigtigste, nemlig det, der mindede den nysgjerrig spændte Forsamling om den nærmeste Foranledning til Festen. Dette var nemlig en kvindelig Billedstøtte, der stod paa en Forhøjning midt imod Støttet, og som idag skulde forestille Flora. Støtten var til den Ende rigelig smykket med Blomsterguirlander og Kranse og bar paa sit Hoved Myrtekrone, gennem hvilken der slyngede sig et himmelblaat Baand, hvorpaa Indskriften var broderet med Guldraad.

(Sattes.)

*) Triton, isølge den gamle græske Fabulære, en underordnet Havgud. Tritonerne afbildedes med menneskelignende Overkrop, medens Underkroppen løb ud i en Fiskehale. (Red.)

Begygarbeidet.

Herom er intet væsentlig nyt at berette Plastrerne og et Par Sneklere stræber hver med sit. Det samme gjør ogsaa de, som skaar Bath paa. Kogle af Binduerne er ankomne og de øvrige ventes snart. Det trænges ogsaa, at man faar disse sat, ind snarest muligt for at hindre Kalken i at flyde.

Nu er det vort inderlige Ønske at see Bygningen saadant ifaand stog efter Aptaar, at vi kunde gjøre en liden Begyndelse med Skolen, som saa mange har ventet paa nu i lang Tid. Men dette vil blive meget vanskeligt. Både vil Vei er for højt i den e lægge store Hindringer i veien for Arbejds Udførelse paa denne Aarstid, og dernæst vil Pengemangel en ikke blot gjøre det vanskeligt men næsten umuligt. Kunde vi imidlertid snart faa ind, hvad Korporationen har tilgode dels ved Subscription og dels for Salg af Lotter, saa vilde der være rimeligt Haab om at naa dette Maal. Der er altsaa intet andet at gjøre end alvorlig at paaminde alle Skolens Venner om Stog at tage fat og gjøre, hvad de kan, isærdeleshed gjælder dette dem, hvis Gjæld allerede er forfalden.

* * * * *

Til saadanne som tænker paa at flytte herud og forsøge Farming, naturligvis i det Smaa, vil vi sige, at der for Dieblikket er en Del ganske godt Land at faa 1½ til 4 Mil fra Portland for \$35,00 pr. Acre, rimeligvis omtrent Halvdelen Kontant, Resten paa et Aars Henstand eller mere. Der er dels stor og tæt Skov og dels spredte Smaatræer. I regelen

er det beste Land der, hvor Skoven er tættest.

* * *
Hvis de, som eier Lotter rundt Portland, vil sende os fem og tredive Cent (35) for hver Lot samt nøjagtigt opgive Nummer paa Lot og Block, saa skal vi betale Skatten for dem og sende Kvittering tilbage.

Grundstenlægnings.

Som allerede meddelt i forrige No. af "Herald," blev Grundstenen til den "Skandinaviske Evangeliske Lutherske Menigheds" Kirke i Silverton, Oregon lagt den 29d Okt. 1893.

Nedenstaaende kortsatte Menighedshistorie, som blev neblagt i Grundstenen, giver et Indblik i Menighedens Tilbliven og Fremgang til Dato. Her skal kun tilføjes, at Kirken allerede er saavidt færdig og midlertidig indredet, at den kunde tages i Brug første Okt. og at der hviler ingen Gjæld paa Kirken. Vi haaber med Guds Hjælp at faa den fuldfærdig og indviet neste Sommer.

Kortfattet Fremstilling af "Silvertons, Skandinaviske Evangeliske, Lutherske Menigheds" Tilbliven, Vækst og Fremgang indtil denne Dag.

Den første norske Indvandrer til Silverton, Marion Co., Oregon, som tænkte paa at grundlægge en norsk Koloni hersteds og oprette en ev. luth. Menighed, var Ingebret Larsen, fra Pastor. B. Harstads Kald, Traill Co., North Dakota. Han bosatte sig i Silverton Høsten 1891. Men allerede Baaren efter ankom Bernt Tingelstad fra Past. Wisnesses Kald, Cass Co., North Dakota, ligeledes A. G. Molden og A. A. Swæren fra Traill Co. Fremdeles var ankomne, John Sælteren fra Wisner, Neb., og Lars Opstad og Henry Kloster. Man begyndte nu at tænke paa at slutte sig sammen til Menighed. Den første Prest, som betjente disse norske Lutheranere, var Pastor A. D. Dolven fra Portland, Oregon. Under hans Ledelse blev Menigheden organiseret den 2den Juledag 1892 med 8 stemmeberettigede Medlemmer. Past. A. D. Dolven betjente Menigheden til Juli 1893, da Pastor N. Pederesen fra Bode, Iowa, som havde modtaget Kald, tiltraadte Embedet. Menigheden har flere Gange haft Besøg af Past. B. Harstad, som havde flyttet til Tacoma Washington. Ligeledes Høsten 1892 af Iowa Distriktets Formand, Prst. B. Koren, samt Baaren 1893 af Past. D. Grønberg af San Francisco, California. Skjønt Menigheden endnu ikke formelt er traadt i Forbindelse med "Synoden for den norske Evangeliske Lutherske Kirke i Amerika," saa har den dog samme Tro, Lære og Bessendelse som nævnte Samsfund, ligesom dens Prest tilhører dette Samsfund. Den 2den Okt er 32X54, 18 højt. Taarnspiden 10X10 og Taarnet 85 Fod højt. Under Guds naadige Styrelse og Hjælp er vi nu kommen saafangt, at vi idag den 29 Oktober 1893 kan lægge Grundstenen i den treenige Guds Navn. Ved denne Leilighed har Menigheden tilkaldt Past. B. Har-

Stad af Tacoma, Formand for Pacific Distriktet af den næste Synode. Formand har ogsaa præledet til Høimæsse og udføret den høitidelige Handling.

Maatte den algode og trofaste Gud, som af sin Naade har givet denne Menighed at bygge sit Tø og sit Hæb om evigt Liv paa Profeternes og Apostlernes Grundvoib, hvis Hovedhjørnesten er Jesus Kristus estec Skriftens Bære og Dr. Martin Luthers Tø og B. Kjendelse, forlene denne Menighed, og alle dens G. tekommere indtil Dagens Ende at bruge dette Guds Hus i den rette og sa. ide eva. gelist. Lu. h. erste Kirkes Tjeneste, hvis Hovedsæ. e, saft grundet paa Guds urokkelige Ord, er Rejsfærdiggjælsen af Troen al. n. Dette ske for Jesu Skyld, Gud til G. e. og mangedyr. kjøbte Sjæle til evig Frelse og Salighed!

De i Grundstene nedslagne Dikamenter ere følgende: Det nye Testamente, Dr. Martin Luthers lille Katekismus, Menighedens Konstitution, Menighedens Historie, Evangelist Lutherst Kirketidende, Gud og Hilsen, Børnebladet, University Herald, Luther College Katalog, Silverton Appeal og nogle Mynter.

7 Familier havde indmeldt sig til Optagelse i Menigheden paa Grundstenslægningsdagen, ialt 33 Sjæle. I Sandhed en glædelig Tilskud for: Maa g. de. n. paa den Dag, den lagde Grundstenen til sit nye Kirke. Maatte Gud give alle disse Sjæle at finde i Menigheden, hvad vi haaber, de søger, Livsens Brød for deres udødelige Sjæle!

Menighedens Sjælekant er 93.

B.

Fritænkeren.

(Indsendt i D. B.)

Hvilkesomhelst Argumenter Gudsfor nægterne fremfører til Forsvar for sine Grundsatninger, saa er der en Ting, som synes meget fremragende hos dem, nemlig Hovmod. De sætte sin egen Fornuft og Indbildning op mod Aarhundreders Kjendsgjæringer, mod Profetiens Opfyldelse, mod de mangfoldige Vidnesbyrd om Herrens Mirakler og mod alle Tidens viseste og bedste Mænds sunde Omdømme.

„Den menneskelige Fornufts Egenraadighed,“ siger Young, „er den Guldkalv, som flige Folk sætte frem for Tilbedelse; og i deres mageløse Hengivenhed til den træde de god Autoritet i Støvet, staa med bare Halmstraa paa en stærk Eg, en Lærdom, som er Herrens Blantelse, Aartuinders Bægt møde de med Indbildningens pludselige og tilfældige Stud, et Dieblis usle Misfostre. Saadant, som skal være Forbedringer ved guddommelige Ting, er ligt Banhelligelsen af Babelen under Antiochus Epiphanes med Afguds billeder, eller som hin hovmodige romerske Keiser, der tog Hovedet af Jupiters Støtte og satte sit eget istedet.“

Eræffende beskriver Saurin saadanne Menneskers Daarflab og Banvid, naar han siger: „Hvad der forundrer mig, hvad der forbauser mig, ja hvad der forfærder mig er at se en liden Skabning, et usfelt Menneske, en liden

Lysstraale, som for en kort Tid skimter gennem svage Organer, diskutere en Sag med det høieste Bæsen, modstaa hans Forstand, som sidder ved Roret af hele Verden, drage i Tvivl, hvad han bekræfter, modsigte hvad han bestemmer, appellere fra hans Afgjørelse, ja endog naar Gud har leveret Beviset, da forkaste alle Lærdomme, som er over hans Fattæone. Kryb ind i dit eget Fætet, du arme Dødelige. Hvilken G. Stab regjerer dig? Hvorledes vover du, som er bare et Sløvgran, at træde frem og prøve Kræfter med ham, som i mlenes Himle ikke kunne omsfatte?“

Den berømte Fritænkter Hobbes pleiede i lystigt Lag proferende at tale usømmelige Ting om Gud og hans Ord. Dog, naar han var alene, plagedes han af de ubehagelige Tankter. Han var i stor Forstrækkelse, naar Lyset undertiden sluknede om Natten. Nogen Samtale om Døden kunde han aldrig taale. Al Tanke paa Døden syntes han at have kastet bort. Uagtet hans Prælen med Lærdom og Filosofi tvang hans Uro ham til paa Dødsleiet at bekjende, at han holdt paa at gjøre et Spring ud i Mørket. Endog vore Fritænkteres største Helt, fortæller man tog en Ende med Forsærdelse. Da hans Læge engang kom, udraabte han: „Jeg er forladt af Gud og Mennesker. Doktor, jeg vil give dig Halobelen af min Formue, dersom du kan stænke mig Livet i 6 Maanedere.“ Lægen svarede: „Sir, du kan ikke leve 6 Uger.“ Voltaire svarede: „da maa jeg fare til Helvede, og du gaar med mig,“ og strog efter ubaandede han. Kort før sin Død bekjendte den berømte og berømte Mr. Gibbon, at naar han betragtede Verdens Ting, da var alt valkende og forjængeligt. Saa han tilbøge, saa havde det altid været saaledes, og saa han fremad, da var alt mørkt og tvivlsomt. I Sandhed iugen kan ønske at blive Fritænkter for at finde Trøst og Hygge deri.

Fritænkteri er ikke bare forsærdeligt i sit Bæsen, men i enhver Henseende endog skadeligt i sin Virkning. Følgende Tildragelse kan vise dette.

En Tjener, som opvartede Mr. Mallet ved Bordet hørte ofte Gudsfor nægterens Samtaler ved Bordet om disse Ting og blev tilslut ligesaa klog som sin Herre i disse Grundsatninger. Da han nu holdt det for afgjort, at han efter Døden ikke skulde kræves til Regnskab for nogen Ujærning, besluttede han at have nogen Nytte af denne Bære og tilegnede sig da nogle værdifulde Sager. Han blev mistænkt og saa alvorligt forfulgt, at han blev bragt til sin Herres Hus med det stjaalne Bytte. Mallet, hans Herre, raminerede ham i nogle Benneres Nærværelse. I Begyndelsen var han taus og vilde ikke svare paa noget Spørgsmaal, men da man trængte ind paa ham, at han skulde angive Aarsagen til sin uforstammede Opførsel, svarede han meget bestemt: „Jeg havde saa ofte hørt eder tale om Umuligheden af et Liv her- efter, og at der efter Døden var ingen Gjengældelse for Død eller Forbrydelse, at jeg blev fristet til at begaa dette Tyveri.“ „Ja,“ sagde Mallet, „Men din Skurk, havde du da ingen Frygt for Galgen?“ „Min Herre,“ sagde Tyven, idet han saa bistert paa ham, „hvad vedkommer det dem? De havde borttaget min største Frygt, hvorfor skulde jeg da hindres ved den mindste?“

Forventninger om en Verdensfrelser

sandtes i gamle Toge ikke kare hos Jødefolket, men ogsaa mange andre Folkelag. I Kinesernes gamle hellige Bøger, som blev skrevne lang, lang Tid før Kristi Komme, tales der om, at der engang skal komme en Helt, som vil "forsone alle begagne Forbrylser i Verden, og atter tilbagebringe den fordervede Verden i den tidligere Stand. Han skal bo blandt Menneskene, endstjøndt de ikke kjender ham, og man vil hudslette og slaa ham".

Kineseren Konfucius var født 551 Aar før Kristus af fattige Forældre, men arbejdede sig op til at blive Keiserens Minister. Han forlod imidlertid denne høje Stilling for at blive Landets Reformator, hvilket han ogsaa blev. Han skrev Bøger og henprædte. Hans Lære var meget praktisk. Han var mere Sædelær og Troslærer. Han mente, at det som lidet an paa, hvilken Tro Mennesket havde, men det kom an paa: hvad gjør de; altsaa deres Liv og Levnet. En Dærling af ham, som hedder Meng, fremholdt Læren om en Forsøjer, som engang skulde komme. Han skrev: "Folket venter paa den Hellige, ligesom den salmede Plante tørster efter Duggen". 3000 Aar er efter Kinesernes hellige Bøger henrundne i Paavente af den hellige Mand. Konfucius var den første, som forudsagde hans Tilshynkomst i Vesten og betegnede ham som Gjenopretter af Dydens Rige til Dagens Ende. "Fra Tiberens Begyndelse er han den Udsatte. Bestandig venter Folket paa ham og kalder ham derfor paa udsmykkende Maade ogsaa sin Behersker — Himmels Søn".

(Dette blev sagt af En, som døde 314 Aar før Kristi Fødsel) Græken Platon, der døde 348 Aar før Kristi Fødsel, skriver om den af Gud Udsendes Pinser: dydig intil Døden bliver han dog henregnet for en Uretfærdig og Brangvillig og som saadan hudstøttet, martret og tilsidt naglet til Korset — Herom skriver Rousseau, der døde 1789 Aar efter Platon, i sin "Emil": "Naar Platon i sit Billede af denne Retfærdige, der er værdig alle Gudens Bønninger, lader ham bevæbnet med al Forførelsens Væbne, saa maler han Drag "for Drag Jesus Kristus".

De 3 Bøge fra Østlandene, som omtales i Evangelierne er ogsaa Bevis for det almindelig udbredte Sagn blandt Folkene; men disse kan have hørt det fra Jødeland. — Vignende Forventning om en Verdensfrelser skal indeholdes i Troasters Lære (i Persien, maaske indtil 2000 Aar før Kristus), ja i Mexico i Amerika, aldeles adskilt fra den øvrige Verden intil Aar 1500 efter Kristus, lærtes, at Quetzacoatl som Frelser skulde udjevne Striden mellem det Onde og Gode, for som Messias endelig at oprette et Lykens Rige og begrunde en evig Velstand. (Est. i Norden 1878.)

Metropolitan

-: Savings Bank. :-

— Før kaldet —

Tacoma Building & Savings Association.

:: S-P-A-R-C-S-A-Y-S ::

[Incorporeret 1887.]

Theaterbygningen Hjør't af 9 og C St.

Åben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lørdag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. J. Caesar,	President.
C. W. Enos,	V. President.
Jas. Le P. Johnson,	Secretary & Treasurer.
Ole Selvig,	Ass't Cashier.

Directors.

Dommer C. J. Stiles, C. W. Griggs, J. W. Anderson
G. L. Holmes, Theo. Gosmer, Geo. P.
Eaton, P. J. Caesar, C. W. Enos,
Jas. Le P. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkår. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Kjøb Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran

University Association

Stolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbånen gaar midt igennem Armour Addition. Det er særdeles vakre og flette Lotter, som bydes tilsalgs, og enhver, der nu kjøber Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der betales for den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot, mod kontant Betaling. Paa Genstand forlænges \$110 per Lot. Saasnart Lotten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger manø penge til Bygningens fuldførelse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Portland, Pierce Co. Wash'n.

Skø og Støvler

Til billigste Priser og af beste Sort hos
S. Olsen, 1912 3/4 St. No., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of cost
sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du sælger. "Med med de
være Priser," siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maaneden og koster for-
Kusvis 50 cents per Aar.

Adresse: "The Lutheran University Herald" Portland,
Pierce Co. Wash. Redaktør: N. Christensen.

Subskribentensam'ere faar paa 5 betalende Abonenter den 6te
ct. Send ind straks Penge for en Kargang, 50 cents.

Entered at the post office at Tacoma,
Wash., as second class matter.